

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Ing. A. J.**, bývajúceho v T., zastúpeného JUDr. R. B., advokátom v B., proti odporkyni **C.**, so sídlom v B., zastúpenej **A.**, so sídlom v K., **o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10C 187/2009, o dovolaní odporkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 6. septembra 2011 sp. zn. 14Co 359/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie odporkyne **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I (súd prvého stupňa) v konaní o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy uznesením z 25. júla 2011 č. k. 10C 187/2009-144 nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil odporkyni povinnosť zložiť 98 073 € do úschovy na súde prvého stupňa. Súd prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 102 ods. 1, § 76 ods. 1 písm. d/ O.s.p. tak v celom rozsahu vyhovel návrhu na vydanie predbežného opatrenia, odôvodnenému tým, že odporkyňa v rámci likvidácie predáva svoj majetok a neskorší výkon súdneho rozhodnutia v dôsledku jej insolventnosti môže byť ohrozený. Súd prvého stupňa – stotožniac sa so skutkovými a právnymi dôvodmi uvádzanými navrhovateľom (§ 76 ods. 4 O.s.p.) – v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil aj to, že v tejto právnej veci ide o pracovnoprávny spor a že nevydaním predbežného opatrenia by mohlo dôjsť k ujme na právach navrhovateľa ako zamestnanca.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) na odvolanie odporkyne uznesením zo 6. septembra 2011 sp. zn. 14Co 359/2011 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia

a listinných dôkazov založených v spise dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne posúdil splnenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia, pretože vzhľadom na všetky existujúce okolnosti bolo potrebné dočasne upraviť pomery účastníkov konania. Záver, či došlo k platnému skončeniu pracovného pomeru medzi účastníkmi konania, a ak áno, k akému dátumu a v akom rozsahu je dôvodný nárok navrhovateľa na náhradu mzdy, bude možné vyhodnotiť až po vykonaní dokazovania vo veci samej. Ďalej uviedol, že je nespornou skutočnosťou, že odporkyňa je v likvidácii, v rámci ktorej prebieha speňaženie jej majetku. Údaje o aktívach likvidovanej spoločnosti však nemajú žiadnu vypovedaciu hodnotu bez údajov o jej pasívach. Vyhodnotil ako dôvodnú obavu, že v prípade ak by bolo speňaženie majetku spoločnosti a rozdelenie výťažku medzi veriteľov skončené skôr, ako bude právoplatne rozhodnuté v merite veci v tomto konaní, nárok navrhovateľa sa stane nevyhľaditeľným. Poukázal aj na to, že sama odporkyňa vo svojich podaniach uvádza, že jej majetok vysoko prevyšuje hodnotu žalovanej pohľadávky, čo vedie k záveru, že zloženie spornej sumy do úschovy súdu nemôže vážnejšie ohroziť ďalší chod činnosti odporkyne. Za dôvodnú považoval odvolací súd odvoláciu námietku, že súd prvého stupňa bol povinný doručiť odporkyňu spolu s napadnutým uznesením aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia a že v napadnutom uznesení mal uviesť aj číslo účtu, na ktorý mala odporkyňa zložiť určenú finančnú čiastku do súdnej úschovy. Na tieto vady však neprihliadol, pretože nemali za následok nesprávne rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala odporkyňa dovolanie, v ktorom navrhla napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a konanie o nariadenie predbežného opatrenia zastaviť. V dovolaní vytýkala, že súd prvého stupňa jej v rozpore s § 75 ods. 8 O.s.p. nedoručil spolu s uznesením o nariadení predbežného opatrenia aj návrh na jeho nariadenie a tak jej odňal možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti skutočnostiam uvedeným v návrhu. Dovolateľka mala za to, že uvedeným postupom súdu prvého stupňa jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. Uviedla, že len vlastnou iniciatívou a snahou o nahliadnutie do spisu sa mala možnosť oboznámiť s návrhom a pri tomto úkone uskutočnenom prostredníctvom svojho právneho zástupcu obdržala aj jeho rovnopis. Ďalej namietala, že navrhovateľ nepredložil súdu žiadne dôkazy a ani nijakým spôsobom nepreukázal ním tvrdené rozhodné skutočnosti, pričom ona preukázala a právne zdôvodnila, že povinnosť uložená jej predbežným opatrením je zjavne neprimeraná výške skutočného nároku navrhovateľa na náhradu mzdy. Navrhovateľ podľa jej názoru nijako neosvedčil ani existenciu reálnej

a bezprostredne mu hrozacej ujmy, t. j. naliehavosť nariadenia predmetného predbežného opatrenia. Dovolateľka uviedla, že súd mal po dôjdení predmetného návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý označila za neúplný, postupovať v zmysle § 75 ods. 3 O.s.p. a vyzvať navrhovateľa na doplnenie vadného podania. Z týchto dôvodov považovala konanie o predbežnom opatrení za postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Ďalšiu tzv. inú vadu konania videla dovolateľka v tom, že súd prvého stupňa vo výroku svojho uznesenia neuviedol číslo účtu, na ktoré bola povinná zložiť finančnú čiastku do úschovy, pričom na túto vadu neprihliadol ani odvolací súd, ktorý svoje konanie takisto touto vadou zaťažil. Dovolateľka napokon namietala i porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, k čomu malo dôjsť tým, že navrhovateľove tvrdenia boli bez akéhokoľvek relevantného dôkazu súdmi akceptované, avšak ňou predložené dôkazy na preukázanie nie „rozpredaja majetku“, ale transparentnosti zákonného procesu likvidácie, boli odvolacím súdom použité proti nej.

Navrhovateľ vo svojom písomnom vyjadrení navrhol dovolanie odporkyne ako neprípustné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania má dovolanie osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, nie však v každom prípade, ale iba ak podanie dovolania pripúšťa zákon.

Zmyslom dovolania je preskúmanie napadnutého rozhodnutia – v prípadoch stanovených zákonom – z hľadiska v zákone určených dovolacích dôvodov a dosiahnutie nápravy tam, kde rozhodnutie napadnuté dovolaním nemôže obstáť z aspektu opodstatnenosti

v dovolaní uplatneného dovolacieho dôvodu. Dovolanie je v uvedenom vymedzení zároveň procesný prostriedok (nástroj), ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby v prípadoch (a za podmienok) v zákone uvedených spochybnil opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu väd alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia.

Mimoriadna povaha dovolania v rámci systému opravných prostriedkov sa prejavuje aj v tom, že účastník konania nemôže úspešne podať dovolanie z akéhokoľvek dôvodu, ale len z dôvodu uvedeného v zákone. Občiansky súdny poriadok upravuje tri samostatné dovolacie dôvody. Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Treba dodať, že dovolací súd je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil; dovolacie dôvody neposudzuje podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale podľa ich obsahu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania; dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu.

V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy, nie preto, že tu nejde ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 1 O. s. p., proti ktorému je prípustné dovolanie, a ani o potvrdzujúce uznesenie, ktoré by patrilo do niektorej z kategórií potvrdzujúcich uznesení vymenovaných v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p., ale preto, že podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, *predbežnom opatrení*, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením. V § 239 ods. 3 O.s.p. sú stanovené uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým dovolanie nie je procesne prípustné, i keď prípadne vykazujú znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Citované ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. takto spod úpravy danej § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. vyníma uvedené uznesenia (medziiným uznesenie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení), proti ktorým v dôsledku toho dovolanie podľa tohto ustanovenia prípustné nie je.

Dovolanie odporkyne, ktoré smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, je preto podľa § 239 ods. 3 O.s.p. neprípustné.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na otázku, či v dôsledku postupu nižších súdov nebola odporkyňi odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver neodročovaného pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Dovolaateľka videla vadu tejto povahy v tom, že súd prvého stupňa jej spolu s uznesením o nariadení predbežného opatrenia nedoručil aj návrh na jeho nariadenie.

Podľa § 75 ods. 8 druhej vety O.s.p. návrh na nariadenie predbežného opatrenia doručí súd ostatným účastníkom až spolu s uznesením, ktorým bolo predbežné opatrenie nariadené.

Odporkyni tým, že jej súčasne s uznesením, ktorým bolo predbežné opatrenie nariadené, nebol doručený i návrh na nariadenie predbežného opatrenia, sa v konečnom dôsledku neodňalo žiadne právo konať pred súdom. Ako vyplýva z doručky nachádzajúcej sa na č. l. 144 p. v. spisu, 1. augusta 2011 bolo právnenému zástupcovi odporkyne doručené uznesenie súdu prvého stupňa o nariadení predbežného opatrenia. Súd prvého stupňa mu však opomenul súčasne s týmto uznesením doručiť podľa § 75 ods. 8 druhej vety O.s.p. aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Na tento procesný nedostatok reagoval právny zástupca odporkyne výzvou z 8. augusta 2011 adresovanou súdu prvého stupňa (č. l. 147-148 spisu), v ktorej žiadal spomínaný návrh doručiť, a to ešte pred uplynutím zákonnej lehoty na podanie odvolania. Podľa úradného záznamu nachádzajúceho sa na č. l. 166 spisu sa právny zástupca odporkyne dostavil 12. augusta 2011 na súd prvého stupňa a popri nahliadnutí do spisu si osobne prevzal návrh na nariadenie predbežného opatrenia, čo potvrdil svojim podpisom na doručke k tomuto č. l. spisu pripnutej. Z uvedeného postupu vedúcemu k doručeniu návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyplýva, že predmetný návrh bol odporkyni napokon riadne – aj keď so spomenutým omeškaním – doručený (nie je pritom podstatné, že sa tak stalo z iniciatívy jej právneho zástupcu); k tomuto doručeniu došlo 4 dni pred uplynutím

lehoty na podanie odvolania a tak sa právny zástupca odporkyne mohol s jeho obsahom oboznámiť a reagovať naň po stránke právnej i skutkovej, ako to dokladá aj skutočnosť, že 15. augusta 2011 doručil súdu prvého stupňa vyjadrenie k podaniam navrhovateľa a ďalšie doplnenie dôvodov odvolania voči nariadenému predbežnému opatreniu (č. l. 226 a nasl. spisu). Dovolací súd ešte poznamenáva, že dôvody, z ktorých sa navrhovateľ domáhal nariadenia predbežného opatrenia, boli pojaté do odôvodnenia rozhodnutia o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v spojitosti s nedoručením, resp. presnejšie neskorším doručením návrhu na nariadenie predbežného opatrenia preto odporkyňa namietala neopodstatnene.

Dovolateľka ďalej namietala porušenie zásady rovnosti účastníkov konania s odôvodnením, že navrhovateľove tvrdenia boli súdmi akceptované bez akéhokoľvek relevantného dôkazu a odôvodnenia naliehavej potreby nariadenia predbežného opatrenia, pričom ňou predložené dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností boli odvolacím súdom „použité proti nej“.

Právo na rovnosť v konaní je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky súčasťou práva na spravodlivý súdny proces a prejavuje sa vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach v občianskom súdnom konaní rozhoduje súd. Rovnosť účastníkov v občianskom súdnom konaní bližšie charakterizuje § 18 O.s.p., podľa ktorého účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv; táto zásada sa premieta aj v ďalších ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku, predovšetkým v ustanoveniach upravujúcich vedenie konania a priebeh dokazovania.

Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia sa zásada rovnosti účastníkov (ktorú treba vnímať aj v spojení so zásadou kontradiktórnosti a zásadou ústnosti – osobitne právom byť vypočutý) neuplatňuje tak striktno, resp. bezprostredne, ako je tomu v konaní o veci samej, nakoľko zmyslom tohto procesného inštitútu v občianskom súdnom konaní je v zákonom ustanovených prípadoch poskytnúť rýchlu a účinnú ochranu ohrozeným právam účastníka, a to buď pred začatím

konania vo veci samej, alebo aj v jeho priebehu. Občiansky súdny poriadok preto v § 75 ods. 6 umožňuje súdu rozhodnúť o predbežnom opatrení aj bez výsluchu účastníkov a bez nariadenia pojednávania. Vychádza sa z predpokladu, že súd spravidla rozhodne iba na základe tvrdení v samotnom návrhu a obsahu spisu, resp. listín doložených navrhovateľom. V zmysle § 75 ods. 8 O.s.p. nie je potrebné ani vyjadrenie ostatných účastníkov konania, ktorým sa návrh na nariadenie predbežného opatrenia doručí až spolu s uznesením, ktorým bolo predbežné opatrenie nariadené. Ak bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia odmietnutý alebo zamietnutý, nedoručuje súd ostatným účastníkom uznesenie o jeho odmietnutí alebo zamietnutí, ani prípadné odvolanie navrhovateľa; uznesenie odvolacieho súdu im doručí, len ak ním bolo nariadené predbežné opatrenie. Takáto úprava vytvára priestor na to, aby sa odporca dozvedel o predbežnom opatrení až v okamihu, keď je voči nemu účinné. Ak by sa návrh na nariadenie predbežného opatrenia doručoval odporcovi skôr, ako o ňom bolo rozhodnuté, odporca by mohol veci zariadiť tak, aby následne nariadené predbežné opatrenie stratilo význam. Záujem na rýchlej a účinnej dočasnej ochrane práv navrhovateľa má prednosť pred právom odporcu vyjadriť sa k skutočnostiam v návrhu.

Predbežné opatrenie je totiž inštitútom, ktorý nachádza uplatnenie v situáciách, kedy nemožno čakať na skončenie konania vo veci samej, ale je potrebné ešte pred meritórnym rozhodnutím /rozsudkom/ prijať určité dočasné opatrenie, pretože sa javí byť danou hrozba, že konečné rozhodnutie, ktorým konanie skončí, nebude už mať pre vyriešený hmotnoprávny vzťah medzi účastníkmi materiálny význam (napr. pre insolventnosť alebo zánik povinného právneho subjektu). Predbežné opatrenie tak predstavuje procesný zabezpečovací prostriedok dočasného a provízórneho charakteru, ktorého účelom je zabezpečiť podmienky na poskytnutie reálnej, účinnej a efektívnej súdnej ochrany účastníkom konania, najmä z hľadiska zaručenia nerušeného rozhodovania vo veci samej.

Rozhodovanie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v občianskom súdnom konaní treba považovať za integrálnu súčasť základného práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Zo zásady rovnosti účastníkov konania nemožno vyvodzovať nejaký abstraktný postulát, že účastníci konania – bez zreteľa na ich postavenie a konkrétnu procesnú situáciu – musia v každej časti či druhu konania súčasne disponovať určitým procesným prostriedkom. V prípade niektorých procesných prostriedkov z ich povahy a účelu vyplýva, že ich uplatnenie má k dispozícii len jedna strana; tomu zodpovedá aj príslušná zákonná úprava. Tak tomu bude aj v prípade návrhu na nariadenie predbežného

opatrenia, lebo cieľom tohto návrhu je dosiahnuť požadovanú dočasnú súdnu ochranu a v danom kontexte má právna úprava zaručiť účinnosť poskytnutej súdnej ochrany (porovnaj už spomenutú nemožnosť odporcu sa k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyjadriť vo fáze konania na súde prvého stupňa). Použitie zásady rovnosti účastníkov konania je však aj tu primerané a je limitované výlučne dosiahnutím účelu predbežného opatrenia. Preto odporkyňa už mohla k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia argumentovať *v rámci odvolacieho konania*, čo aj plne využila; zásada rovnosti účastníkov konania a ani zásada kontradiktórnosti konania neboli u nej porušené. Zásada rovnosti účastníkov bola v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia naplnená tak, že v rámci celku konania /konanie pred súdom prvého stupňa a odvolacím súdom tvorí jeden celok/ odporkyňa mala možnosť uplatniť svoje tvrdenia a to takým spôsobom, že žiadna procesná strana nebola podstatne znevýhodnená z hľadiska prístupu k súdu; v takomto konaní bola nepochybne nastolená určitá rovnováha síl, teda právo na „rovnosť zbraní“ porušené nebolo. Dovolací súd pripomína, že rovnovážne postavenie účastníkov, pravdaže, v tomto konaní je zaručené zákonnou úpravou len v tej miere či postupnosti, aby sa nenarušila samotná podstata a zmysel (účel) konania o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Predbežné opatrenie – ako už bolo spomenuté – je procesným inštitútom, ktorý umožňuje poskytnúť ochranu porušeným alebo ohrozeným subjektívnym právam do toho času, kým sa definitívne nerozhodne o veci samej. Pred nariadením predbežného opatrenia *nemusí byť nárok dokázaný*, musí však byť aspoň osvedčený. Osvedčenie (na rozdiel od dokázania) znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti). Pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formality, ako je to pri dokazovaní; postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Pri nariadení predbežného opatrenia súd poskytne oprávnenému účastníkovi len dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia a to aj za cenu, že skutkový stav veci nie je ešte náležite zistený, a teda že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť nie sú celkom nepochybné. Dočasnou úpravou urobenou vo forme predbežného opatrenia sa preto *neprejudikujú* práva a povinnosti účastníkov ani posúdenie právneho vzťahu medzi nimi. Znamená to, že obsahom dočasnej úpravy v neskoršom konaní nie je súd viazaný a môže rozhodnúť inak.

Uvedeným zákonným pravidlám, ktorým sa súd riadi pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, zodpovedá i zákonná požiadavka na spôsob odôvodnenia rozhodnutia súdu o tomto návrhu v prípade že si súd osvojil skutkové a právne dôvody uvádzané v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Podľa § 76 ods. 4 O.s.p. ak súd návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovie a stotožňuje sa so skutkovými a s právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, súd to skonštatuje v odôvodnení a ďalšie dôvody nemusí uvádzať.

Obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa zodpovedá týmto zákonným požiadavkám. Zo spisu vyplýva, že v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Stručne vysvetlil, prečo považoval za potrebné návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovieť. Odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu, pričom sa vyporiadal aj s námietkami odporkyne ohľadom jej nedoručenia, resp. dodatočného doručenia návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a neuvedenia čísla účtu, na ktorý mala odporkyňa zložiť určenú finančnú čiastku do súdnej úschovy. Prijaté právne závery (dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal) tiež postačujúco vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové alebo právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporkyne.

Dovolací súd po preskúmaní obsahu spisu, prihliadajúc na doposiaľ podaný výklad, dospel k záveru, že námietka odporkyne o porušení zásady rovnosti účastníkov je nedôvodná. Z toho, ako ju dovolateľka naformulovala totiž predovšetkým vyplýva, že je len nespokojná s hodnotením dôkazov a následne aj právnymi závermi nižších súdov, ktorí považovali podmienky na nariadenie predbežného opatrenia v rozpore s jej názorom za splnené. Tým ale

nemohlo dôjsť k porušeniu práva odporkyne na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Nesúhlas s vyhodnotením dôkazov súdom nie je spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. (k tomu porovnaj R 42/1993 a tiež ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad rozsudok z 25. septembra 2008 sp. zn. 5 Cdo 258/2007). Neprípustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa dôkazy zásadne nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov.

Z kontextu dovolania vyplýva, že odporkyňa namietala aj nesprávne právne posúdenie veci nižšími súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Z tohto dôvodu sa dovolací súd námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci nezaoberal. Rovnaký záver platí i v súvislosti s tvrdeniami odporkyne o tom, že konania nižších súdov sú zaťažené tzv. inými vadami konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporkyne

podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o trovách dovolacieho konania nerozhodoval z dôvodu, že dovolaním napadnuté uznesenie nie je rozhodnutím, ktorým by sa konanie medzi účastníkmi končilo, berúc zreteľ na to, že ide o konanie o predbežnom opatrení (§ 145 O.s.p.). Vo veci bude ďalej konať súd prvého stupňa, ktorý rozhodne aj o trovách doterajšieho konania, t.j. vrátenie trov dovolacieho konania v súlade s úpravou zakotvenou v § 151 O.s.p.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. apríla 2012

**JUDr. Milan D e á k, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť:

Hrčková Marta